

RECENSION

Björn Starrin och Julia Novotny

Originaltitel Bröllopsfotografen
Regi Ulf Malmros
Producent Jan Blomgren
Manus Ulf Malmros
Foto Mats Olofsson
Roller Björn Starrin, Tuva Novotny, Kjell Bergqvist, Johannes Brost, Marianne Scheja
Sverige 2009
Längd i tid 1 tim 52 min
Censur barn tillåten
Distributör Sandrew Metronome Distribution AB

Bröllopsfotografen

Det är svårt att inte jämföra *Bröllopsfotografen* med Ulf Malmros fabulösa mästerverk *Smala Sussie* – den bästa svenska komedin sedan Hasse å Tages Att angöra en brygga. Med tanke på hur säregen och livfull *Smala Sussie* var, förväntar man sig att Malmros senaste alster ska ta publiken till nya hisnande höjder. Dessvärre möts man av en slätstruken upplevelse.

Bröllopsfotografen balanserar sitt manus på en mängd fördomar, vilket kan vara kul ibland, men här står det mig upp i halsen. Robin, direktimporterad från en småstad med skogen som närmsta granne, prövar lyckan i storstaden när bruket läggs ner. Kontrasterna har aldrig varit större. Robins syster gifter sig och det är raggarbilar så långt ögat kan nå, ölfaskor och ovärdade människor. Så gör de på landet, jo men visst! I Stockholm är det propert vita klänningar, vett och etikett som skulle få Magdalena Ribbings ögon att tåras, inte ett hårstå ligger fel på de perfekta människorna som i storstaden bor. För så framställs människan i Ulf Malmros film. Det är skillnad på folk och folk. Och det gör mig så trött.

Allas vår älskade Tuva Novotny gestaltar Astrid, en kylig och stel stockholmare från de övre kretsarna. Till och med namnet är snävt och föråldrat. Hennes agerande lämnar ingen besk eftersmak, men jag ställer mig frågande till hennes garderob. Ständigt asymmetriska plagg, alltid en axel bar och för jämnan extravaganta frisyrier. Och detta ska bevisa att hon har en plats i storstadens jäkt och stress? Hon ser snarare överklädd och malplacerad ut. Kjell Bergqvist gjorde en bra insats i *Smala Sussie*, men känns oinspirerad i *Bröllopsfotografen*. Ironiskt nog spelar han en avdankad skådis, nära verkligheten kanske? Det är svårt att känna sympatier när han gjort ett bättre jobb i rollen som sig själv i Eniros reklamfilmer.

Smala Sussie har allt, tokiga, tragiska, trasiga karaktärer man aldrig tröttnar på. Galen musik och ännu knäppare klipp som håller publiken alert. *Bröllopsfotografen* saknar detta och dignar istället av klyschor och problem som inte borde existera; lantlig mot storstadschic, rik mot fattig, ärlig mot falsk. Jag köper det inte. Problematiken som filmen mer än gärna visar upp känns orealistisk, som någon dålig svensk såpa à la 90-tal. Upplevelsen känns snart som en balansakt på svajig lina. Borta är uppfinningsrikedomen och finurligheten som genomsyrade *Smala Sussie*. De udda "konstpauserna" som ett par gånger uppstår mellan Tuva och Björns karaktärer, till oljudet av illa vald musik, gör inte någon klokare. Kvar är ett skal av hemska fördomar och en story som aldrig vill lyfta eller ens bli sann. Man vill känna för karaktärerna och stundtals gör man kanske det. Men man längtar alltid efter något annat, eller i alla fall något mer.

Sanna Sladö